

מזל טוב

יש אופוזיציה

במשך שנתיים דחפה המדינה את מתי לקתיהדות של הטלוויזיה קדימה: בי תמריצים, בתיקצובים, עד שהתקדמו שם באמת. כיום דוחפת מחלקתהחדשות של הטלוויזיה את המדינה, לפעמים יוצר הדבר מצבים אבסורדיים ממש. האילוצים של הטלוויזיה הופכים לאילוצים של המדינה. כמו למשל, הא"י לון של זמן-שידור, טלוויזיה יש כחמש שעות בלבד לשידורים בעברית. בתוך מיטת-סלון זה נתונה מהדורתהחדשות מרחבת בשעה 21.00, ומהדורה מקוצרת ומסכמת סמוך לחצות.

אם קורים דברים באולפן תוך כדי המהדורה המורחבת, הם חוזרים ומשודרים בקיצור בחצות — התקרית הופכה עובדה, לחדשות, וכל זאת בטווח של לא יותר משלוש שעות. אילו הלפס, למי של, שש שעות בין שידור לשידור, היתה ניתנת הזדמנות לדברים שיקרו, בינתיים, גם מתוך האולפן, וכך היתה הטלוויזיה משדרת בחצות על דברים שהולדתם בתוך האולפן אך צמתתם מתוצה לו.

כי באחרונה קורים החבה מאד דברים בתוך האולפן. קצת רבים מדי, לפעמים נדמה שלא קורה שום דבר במדינה במשך יום שלם עד **מבט** לחדשות. עוצרים את המדינה עד למהדורה, מביימים את המדינת לפי שעות-השידור, אחרי שזה קרה, באולפן יש גם לרדיו ולעיתונות על מה לדווח, והטלוויזיה שבה ומסכמת נבחת את עצמה, וסוף-סוף יש חדשות, לאחר שכולם התאפקו יום שלם.

אשליית עימות. עד עכשיו שבת ה' אחרון (12/8), למשל, לא ידעו בארץ שמשעור של סירוס ואנס במרחב נכשל. היה צורך בכתיבה בטלוויזיה, שבה הביאו זה בצד זה את דבריו של מנחם בגין, את עיתונות-החוץ ואת הקולות ש' נשמעו ממדינת-ערב, כדי להבין דבר ש' בעולם כולו היה מובן כבר באמצע ה' שבוע.

עד לילה-שבת האחרון גם לא ידעתי שיש לנו אופוזיציה. החל בלילה-שבת — יש לנו כואת, לפנות ויואלית — הטל' וויזיה עשתה אותה.

האופוזיציה הישראלית החדשה נולדה באיחור של שלושה חודשים, בשיטת שני האולפנים המקבילים (האחד בירושלים וה' אחר בתל-אביב), שהחלה לפרוץ על ברכי פרשת "הפשע המארגן", בערב זמרי היטב של עימות בין הברית-כנסת וארז אלמרט מצד אחד, לבין בצלאל מירחי והאלוף (מיל), רב-עם זאבי מצד שני.

מה שהיה טוב לשני הצדדים הם — נתגלה כטוב גם למשה דיין וליגאל אלון, באמצעות חיתוכים המצליבים תמונות מ' שני האולפנים, נוצרה אשליית של עימות בין שר-החוץ לשעבר לבין שר-החוץ-ב' הווה. אלא שהעימות נשאר בתחום הע' ריכה הטלוויזיונית, למעשה, יגאל אלון לא נשמע כאופוזיציה לדיין, על כל פנים, לא יותר מאשר באותם ימים לא רחוקים שבהם אהו בכרטיסיה-בר של ארתה ה' מיפלגה. אין המצלמה ניסתה לשרד את רת, היא עקבה בסקרנות אחר הנבחרתו של דיין שהאזין בדריכות (בירושלים) ל' דברי אלון (מתל-אביב), שריר לא זמ' בפניו של דיין, הוא אפילו לא חיך, למ' רות שברור היה שהמצלמה מצפה לחיך הזה. האיש היה פשוט מרוכז מאד, הקשיב, חשם, עשה את עבודתו, אלון, מצידו, אדם את כל הדברים הפשוטים מראש — גם הוא עשה את עבודתו, לא רק עימות נעדר כאן, גם יגוד בין הדברים לא היה, ושכן השניים דיברו על דברים שר' נים, ולא טרדו כלל להתווכח, כך, למשל, דיין לא הגיב על ביטוי מטופש חדש שהמציא אלון, ואף חזר עליו פעמיים: "שארית הבעיה הפלסטינית". דיין (ואף לא המראיון) לא ניסו לתלות לאן נעלמה לפתע שארית הפליטה האחרת של הבעיה.

עובדה חדשה. אבל התוצאה הסופית, שיכולה היתה להתקבל בעיניו של הצופה בטלוויזיה, היתה של "מיט' פוליטי, לאור האסוציאציות הבלתי-נמנעות משיטת ה' שידור הזאת עם מארע אלמרט-מירחי' זאבי, אפשר היה להפעיל דימון פרע' ביחס לכל מה שיכול היה לקרות סיחוליי

לה (ולא קרה), אילו הושיבו את שני הצדדים באותו אולפן ובאותה עיר, היה מתח, היה שידור דרמטי.

שיטת השידור הזאת מגוונת את מהדור רתי-החדשות מפעם לפעם, אך כשמשתמ' שים בה באינפלציה כואת, היא יוצרת עובדה חדשה בשטח, עובדה שאיננה קיי' מת, אלא בתוך הטלוויזיה וביגלל הטל' וויזיה, עובדה שניתן לכנותה: "יחסים טלוויזיוניים". ובתוך מערכת היחסים הל' לו והקשרה המסויים מאד, נולדה סוף-סוף האופוזיציה המיוחלת, בניתוח קיסרי.

בשיטה כואת אפשר לשנות את העולם, אפילו לכנס את ועדת-ז'בנה מבלי לכנס אותה ממש. קצת מאמץ טכני, שעות לוויין, העברות שידור, ועקיפות של שידורים ממדינות המרחב — והמימשש ההיסטורי יתרחש — על מסך הטלוויזיה הישראלית. בחצות הוא כבר יהפוך עובדה.

התמימים

יש אנשים, ששכשושואלים אותם שאלות בטלוויזיה הם בכלל לא מבנים מה רוצים מהם, הם פשוט כל-יך נהמדים, ולא עשו רעה לאיש, ויש להם כל-יך הרבה כוונות

זוהר (עם כיפה וציציות) * אלוהים, עד הסוף

טובות, שלא ברור מה פיתאום מתנפל עליהם איזה כתב נמרץ, שואל שאלות ועוד מצפה לקבל תשובות.

אחד מאלה הוא ראשי-הממשלה, מנחם בגין, האהר הוא אחד מן השמות שהז'ו כרו בפרשת הפשע המארגן. רחמים אהרוני.

יטח לי ראשי-הממשלה על סמיכות ה' שמות, אך לסמיכות הפחשית אחראית מהדורת מבט של יום ד' (10/8), שני מדוי' רים הפכו לעניין של קבע במבט לאחר-ונה: המדור של ראיון-הערב עם ראשי-הממשלה, השש תמיד להתראיון, והמצליל' תמיד לומר רק מה שברצונו לומר — אף לא מילה אחת יותר; וראיון הערב עם משהו מפרשיות הפשע, במדור הפשע תופסת הטלוויזיה טרמפ קבוע על המאמר האחרון בסידרתו הבעייתית של העיתונאי אבי ולנטין בעתון בגין באותו בוקר.

ביום ד' השלום את בגין שאלות קשות על עימות או הסכמה עם ארצות-הברית, הוא ענה בקיצור שזאת, "שאלה פילוסו'

* בקבורת העצומים של אייבי נתן, (ראה עמודים 38-39).

עד שלבסוף נשכר והודה במתיחה. או — עוזר המרכזן בבית כור בתל-אביב — שטיילן והודיע כי בזה הרגע עומד אדם על גג הבניין ומפזר מטרות ושל 100 לירות. איך בדקים? מספרים את הסיפור לאלי ישראל, המשדר מר' סיקה אותה שעה. אלי מספר שהתקבל סיפור כזה וכוה, ומבסס מכל מי ששטר של 100 לירות נפל על ראשו — שטיילן לתחנה, מייד הוצפו בקריאות טלפוניות של אנשים ששטרות כסף הגים על ראשם, וההגונה הוימה את המתיחה.

יש מאזינים המבקשים לנצל את הטלפון האדום לבעיותיהם האישיות, כגון ארתה ערה, בקשה להודיע על סאתו ערב היא מתכוונת לתיכנס להריון, צבי רימון הסביר לה שאינו נהג לשרד חצי ידיעה, אם תספר את שם האב המאושר — ישרד, היא לא סיפרה.

לפעמים, כשאין חדשות, דברי לא תמיד יש, משדרים גם בדיחות — אם הן קצרות המוצלחות, כאלה של איש אחד, שטיילן תהבטיח שיש לו בדיחה בת שורה אחת: סקוטי אחד התחפש לביסקוויט ומרוב קמ' צנות אכל את עצמו.

מהר וחוקן, מסתבר שאנשים מוכנים לעזור לרדיו, ונכונות זו לא נוצלה עד כה, רימון מצוין כי היענות המאזינים היא מהימנה, הוא ציפה שירעיון יתפוס, אך לא כל-יך מהר ולא כל-יך חוק.

עניין רגיש אחר הוא מערכת-היחסים של מערכת החדשות הצעירה בגליציה' עם שידורי ישראל. ששעט אין יחסים, או שיעדין מוקדם לדבר על כך, גליציה' מוכיחים כי מערכת העובדת ללא סטנ' דרטיס, בגמישות מלאה, יפלה לנצל את מלאו הפוטנציאל של מספר הרדיו, ש' עיקרו במיידיות שלו — ובשידורי-ישראל לא תמיד נהנים מהשוואת התוצאות.

לקראת שידור

טלוויזיה

● סרט שאסור להחמיץ: סרטו של הבמאי הגרמני פריץ לאנג, שנמלט מגר' מניה הנאצית ועבר להלווייה, שם יצר כי 1936 את אחת חי רך פעם אחת, אחד מסרטיו בעיניים בוחת, סיפורו של אסיר משהר (הגרי פונדה) המנסה לזסק את חייו, אך התכרה אינה מוכנה לשכוח את עברו. הסרט משקף את הגרמנית ה' אכספרסיוניסטי של הקולנוע הגרמני ב' שנות ה-20, שלעמים רחוקות זוכים לחזות בה בסינמטקים, הלעתים עוד יותר רח' קות — בטלוויזיה.

● שלוש תוכניות בחטיבה הערבית: **מגזרות** (17/8, 18.32), התוכנית לעני' ייני תרבות שמסק אנטון שטאס, מוקדשת הפעם למזויאנים. סירוס במזויאן טר' קוטין לאמנות יפאנית בחיפה, ובמזויאן ישראל.

ביום ה' (18/83, 18.32) סרט לאהבי טר' פוריריחות, תפיסה על-חושית ורברים כי אלה: **צייר הרחוק**, במיסגרת הסידרה רוחות רפאים, על אדם המתחיימר לעסוק בכוחות שמעל לטבע וברוחות, והסזען שיש להתייחס לכך כאל מדע.

חייד לאחר-מכן (18.55) המיידר יש **די שאלה**, סידרה העונה על שאלות הצופים בעיניים שונים, הפעם: בענייני מדיניות, חינוך ועובדים.

לכל התוכניות מתלווה תירגום עברי.

רדיו

● חמש דקות של רדיו יכולות להיות הרבה מאד זמן, זאת מכיחה לאחרינה אלנה צור, העורכת את סידרת התוכניות בנות חמש הדקות, **שוחה הפשיות**, ה' תוכנית משודרת מדי עם בימוז (בימי חול) ברשת א', בשעה 12.53 (שידור ראשון), וברשת ב' בשעה 10.55 (שידור שני).

שמות הזמנים המשתתחים ונשואי השי' חות נשמעים מסקרנים, בזה אחר זה, ביזם ד' (רשת א') ישוחח פרופסור שזון סומך על שמות הברות, מיפעלים ומסודות, ובי' רשת ב' תשוחח הפסלת לאה מג'ארו' מינון על העץ הבודד, ממחבר סיני ועד לעיר העתיקה בירושלים, ביום ה' ברשת א', פרופסור שניאורסון ילפסון על מהפ' כה טכנולוגית בתעשייה, וברשת ב' הפרר' פסור מיכאל הרסגור על קנייהמידה ל' הערכת ארץ גדול, כדאי לעקוב אחר ה' סידרה, האלי שידרו פעם לפט.

● דוקטור דוד רדיו הוא פסיכולוג שרכש לו כת-מעריצים ואוייבים גם יחד, בשל שיטות-טיפול לא-שיגרתיות ודיעות מאתו הסוג, מארח אותו דודו ויזר בשעת שידור (רשת ב', ארת 20/8, 15.05).

שלוש פעמים על

אורי זוהר בשבוע

שלוש פעמים נתקלתי השבוע באורי זוהר, הייתי זקוקה לפעם השלישית כדי להתחילי להאמין כי אכן הניגודים המת' רוצנים באיש הזה (לפי דיווחם של אמ' צני-התקשורת) ערשים איש אחד, מעניין, מלא סתירות, אבל שלם.

הפעם הראשונה היתה ברדיו, בגלי' צה"ל, ליום ג' בלילה (00.05), יש לאורי זוהר שעתים של אורי זוהר — עם טלפ' נים ועם מאזינים. (ציפורי לילה) עד לפני כמה חודשים הוא דיבר הרבה על אהבה, מהו כמה חודשים הוא מדבר כימעט אר' ורק על הגילוי שבדת ובקיום המיצוות.

בזמן האחרון התחיל להוסיף לעבודה עם כיפה וציציות, אבל ברדיו לא רואים באחרונה גם עבר מוירדניים אישיים להט' פה, בליל ג' האחרון, למשל, ניסה לזכנע מאזין כי אפשר להתחיל בקיום מיצוה אחת בלבד, וזה כבר משנה את החיים כולם, אותו רגע זה נשמע לי לארציני ואפילו לא-מיקצועי — בקריטריונים מיס' יונירים.

הפעם השנייה היתה בטלוויזיה, בערב' שבת האחרון שידרו את אורי זוהר כקטע הבידור השבועי, בסוף מהדורת החדשות (צולם ביום חול), ולפעמים משדרים שם קצת תיאטרון — השבוע חשבו שהם עוברים לתחום הבידור הקל, גם בחרו בדרך שהצליחו מובטחת מראש.

אבל אורי זוהר התכוון ברצינות, כאן גם ראו שגם ברדיו התכוון ברצינות, עם ציציות וכיפה ואונות על האוזניים, דיבר עם המאזינים שלו בגליציה', ה' טלוויזיה הראתה כל זאת — ולא היתה לדברים לדבר בשם עצמם, מי שערך את הכתבה על אורי זוהר עשה הכל כדי שאורי זוהר לא יתקבל כאדם שאפשר להתייחס אליו ברצינות, שירבבו קטעי מיזמוטים מסרט החדש הצילו את החציל, בצידוף דיבריהסכר שאמרו כי אלה ער' סקיו, "בימים של התעוררות דתית".

הטלוויזיה חרצה מראש מישפט על אורי זוהר: פעם בדרך, תמיד בדרך, אין להא' מין לו, כי לא מאמינים לברדנים, חיים גיל, שהכין את הכתבה על אורי זוהר — כנראה אינו יודע להאזין, וגם אינו מנסה, אורי זוהר עצמו ניסה להסביר שזה קצת אחרת, שאמנם כבדון תמיד ירצה, להגיע אל קהל ולהתחלק עימו בדברים שאדם אחר אולי היה שומרם לעצמו.

והשבדון גם הוא מתעניין לפעמים בדברים רציניים, כמו למשל בפוליטיקה, או בדת, אבל זה לא עזר לו, המצלמה צילמה אותו מראש בחיך, וקשה היה לדעת למי להא' מין — להיוכה של המצלמה או לרצונו של המצלום.

ואז באה הפגישה השלישית: קטנע עקף את מכוניתו בצורה מסוכנת ועיקשת ססעלי רוכב איש מתולתל, חובש כיפה, לבוש גופיה שממנה מבצבצות בקפידה ציר ציזות של טלית, ומכנסיים קצרים, מי שעד קף בצורה כואת, הייב לסמוך על אלוהים — עד הסוף.